No. 15 Lei 2

Editura OMNIA, Bucureşti I, Str. Academiei 24

După ce ucisese în sufletul lui Mitzi orice simţământ al moralei, nemernicul vânzător de suflete putea să vorbească astfel, fără să se mai teamă că jertfa sa se va împotrivi, se va răsvrăti din nou

Judecând acum după mintea lui Iulius Detrois, făcându-şi din principiile acestuia principiile sale de viaţă, Mitzi Stenner socoti că iubitul său, pe care însă biata fată nu încetase nici o clipă să-l iubească cu adevărat, socoti că avea dreptate şi nu se mai împotrivi mângâierilor şi sărutărilor ambasadorului

Râul de aur îşi îndrepta cursul într'adevăr spre casa ei, toaletele, giuvaericalele, darurile preţioase începând să curgă zilnic din partea recunoscătorului Ali-Paşa.

Şi cum, ştiut e că numai începutul este greu, Iulius Detrois nu trebui să-şi mai dea multă osteneală pentru a o hotărî pe iubita sa, să primească propunerile din ce în ce mai îndrăzneţe ale turcului, iar într'o bună zi apoi, nemernicul îşi conduse el însuşi iubita până la poarta lui Ali-Paşa.

Acesta a fost începutul adevăratei decăderi, acesta a fost primul pas spre prăpastia, în care avea s'o împingă Iulius Detrois pe Mitzi Stenner.

Dar Iulius Detrois nu se mulţumea numai cu câştigul ce i-l aducea legătura dintre iubita sa şi Ali-Paşa. Ambasadorul era foarte darnic, este adevărat, dar darurile lui pentru Mitzi erau mai mult toalete şi giuvaeruri, a căror vânzare alcătuiau pentru pofta nesăţioasă a ticălosului, un isvor de bani nu îndeajuns de îmbelşugat. De aceea el se gândi să se folosească şi pe altă cale de această legătură.

Printr'o scrisoare neiscălită, pe care i-o trimise ministrului Rusiei la Viena, Iulius Detrois îl vesti pe acesta că, Mitzi Stenner, amanta ambasadorului Turciei ar putea să desvălue Rusiei multe taine diplomatice de ale Sublimei Porţi.

Ticălosul nu voia să-şi pună pielea în joc, ducându-se el însuşi spre a propune ministrului Rusiei vânzarea documentelor, pe cari Mitzi le-ar fi putut fura dela Ali-Paşa. El voia să tragă foloase de pe urma spionajului,

Toate drepturile rezervate

al cărui plan încolţise în creerul său, dar voia să scoată castanele din foc cu mâna altuia şi nu cu a sa.

Fireşte că, prinzând astfel de veste că, ar exista putinţă de-a cunoaşte anumite secrete de ale Sublimei Porţi, ambasadorul Rusiei nu şovăi o clipă să se folosească de mijlocul ce-i fusese arătat în scrisoarea neiscălită.

El porunci agenţilor săi secreţi, să se pună în legătură cu prietena ambasadorului turc şi astfel într'o bună zi, Mitzi Stenner primi vizita unui domn, care, după ce-l vorbi de lucruri fără nici o însemnătate, trecu la adevăratul scop al venirei sale acolo, propunându-i o răsplată foarte mare, pentru fiecare document, pe care l'ar putea lua dela Ali-Paşa, spre a-l preda reprezentanţilor Rusiei.

Fireşte că, Mitzi Stenner, care acuma locuia într'o frumoasă vilă de lângă Schoenbrunn, îi povesti îndată lui Iulius Detrois, omul prin a cărui minte ajunsese să judece, despre vizita pe care o primise.

Ticălosul, căruia îi reuşise şi această mârşăvie, îşi îndemnă iubita, pe spinarea căreia trăia acuma, să primească, şi astfel Mitzi Stenner, fica cinstitului şi stimatului profesor, ajunse şi spioană.

Ea fură aproape în fiecare săptămână, câte un document dela ambasadorul Sublimei Porţi, document pe care apoi îl vindea ruşilor.

Dar sărmana fată nu se putea bucura nici măcar de fructul acestei ticăloşii, pe care fusese împinsă s'o săvârşească, deoarece Iulius Detrois îi luă toţi banii, sub cuvânt că-i strânge pentru ca atunci, când vor fi adunaţi o sumă mai însemnată, să rupă cu viaţa de până atunci, să plece împreună undeva în străinătate şi să se cunune.

Intr'o zi însă, Ali-Paşa, băgă de seamă lipsa unui document de mare însemnătate pentru Turcia şi prinzând bănueli, îl chemă la sine pe Iulius Detrois şi-i spuse :

— Păpuşă — aşa fusese poreclit ticălosul, din pricina frumuseţei sale — fata aceasta, pe care mi-ai adus-o, a început să-şi dea în petic. De câtva timp îmi lipsesc

neconţenit documente şi numai ea mi le-a putut fura, spre a le vinde vreunei puteri străine.

— Ticăloasa — strigă nemernicul, prefăcându-se revoltat — o ucid !

— Nu, nu trebuie s'o ucizi încă — zise Ali-Paşa — până când nu avem dovada vinovăţiei sale. Am nevoie să fie prinsă asupra faptului, fiindcă altfel, duşmanii mei dela Istambul ar fi în stare să arunce vina pe mine. Tocmai de aceea te-am chemat pe tine, să o supraveghezi, să-i cauţi prin casă, poate că dai peste ceva.

Iulius Detrois rămase puţin pe gânduri, apoi deodată ochii începură să-i lucească ciudat şi răspunse :

— Excelenţă, eu aşi avea o altă idee, mulţumită căreia aşi putea-o supraveghea pe ticăloasa mult mai bine şi aşi putea-o prinde chiar asupra faptului, aşa după cum a spus Excelenţa Voastră.

— Să auzim, vorbeşte Păpuşă ! zise Ali-Paşa.

— Aşi fi de părere, să mă luaţi în slujba d-voastră, ca valet de cameră, de pildă. In chipul acesta aşi putea urmări pas cu pas, ceeace face blestemata aici, când vine în lipsa Excelenţei Voastre şi deci, nu mi-ar fi greu s'o prind asupra faptului.

Dar adevăratul gând al ticălosului era altul. Fiind acolo, ar putea copia documentele turceşti şi deci spionajul putea continua, fără ca ambasadorul să mai bănuiască ceva.

Acuma însă fu rândul ambasadorului să-i lucească ochii ciudat. De mult ar fi vrut el anume să-l aibă pe Iulius Detrois în apropierea sa, dar nu îndrăsnise să-i vorbească despre asta. Iată însă că acuma, venea el însuşi să se ofere.

— Cum, ai vrea... ai vrea, Păpuşă — exclamă turcul nevenindu-i să creadă — să intri valet la mine ?

— Da, fiindcă ţin prea mult la Excelenţa Voastră — răspunse perfidul linguşitor — şi vreau să-mi dau seama, dacă într'adevăr Mitzi a fost îndeajuns de blestemată, să răsplătească cu o asemenea ticăloşie bunăvoinţa şi dărnicia d-voastră.

A doua zi apoi, Iulius Detrois intră ca valet la ambasadorul Turciei, pricinuindu-i lui Ali-Paşa o bucurie

mai mare poate chiar şi decât, dacă ar fi prins-o pe Mitzi, asupra furtului de documente

Bucuria aceasta îşi avea tâlcul ei.

Am arătat la timpul său că, Iulius Detrois era de o frumuseţe cu totul ncobişnuită pentru un bărbat, că avea trăsături foarte fine şi aproape femeieşti. Această frumuseţe nu scăpă nebăgată în seamă privirilor lui Ali-Paşa, care ca adevârat păgân ce era, avea josnicul şi perversul obicei al tuturor turcilor, mai ales de pe vremea aceea.

De când îl zărise pe frumosul chelner, simţurile pervertite ale turcului se aprinseră, după cum am spus însă mai sus, el nu îndrăznise să-i vorbească neamţului, despre desgustătoarea sa patimă.

Oricine îşi poate închipui, care nu fu acuma bucuria ambasadorului, când bărbatul care-i trezise poftele păgâne, se găsea în casa lui, aproape de el, în fiecare zi, în fiecare clipă.

Ali-Paşa nu-i dădu lui Iulius Detrois o simplă odăiţă, cum se dă unui servitor, ci făcu din odaia de mosafiri, o adevărată cameră nupţială, mobilată cu lucrurile cele mai scumpe şi împodobită cu flori, ca buduarul unei femei.

Aici îl aşează el pe Iulius Detrois, care înţelese îndată gândurile stăpânului său.

Dar în loc ca aceste gânduri să-l îngrozească, să-l desguste şi să-l facă să fugă până la capătul pământului, de această casă, a celui mai josnic desfrâu, Iulius Detrois zâmbi şi mintea-i drăcească începu să se frământe îndată, spre a găsi un mijloc de a putea profita de blestematele apucături ale turcului.

Pentru creeru-i închinat răului, nu fu greu să născocească un plan şi mai josnic şi mai desgustător, decât acela, căruia căzuse jertfă Mitzi Stenner.

Cea dintâi victimă a acestui plan, avea să fie însă, chiar eceea, pe care o vânduse ambasadorului şi de pe urma căreia isbutise să adune o avere destul de frumuşică.

Mitzi Stenner, anume, stătea acuma în calea josnicelor uneltiri ale nemernicului şi de aceea, hotărî s'o înlăture. Fiind prea laş, pentru a o ucide. sau poate gândindu-se

că se putea întâmpla ca, planul lui să nu reuşească şi atunci să mai aibă nevoie de nefericita copilă, pentru a o mai vinde şi altora, el hotărî s'o ponegrească deocamdată la Ali-Paşa, făcându-l pe acesta să rupă legăturile, pe cari le avea cu ea.

Firește că, având în vedere gândurile perverse ale turcului, care de altfel, de când îi intrase în casă Iulius Detrois, aproape că nici nu se mai uita la Mitzi, nu-i fu greu ticăloşului să scape de aceea, care acuma era o piedică pentru el.

— Excelenţă — îi zise Iulius Detrois într'o zi lui Ali-Paşa — eu fiind acela, care v'am adus-o pe Mitzi Stenner, socotesc că este de datoria mea să vă spun că, blestemata nu este vrednică de bunătatea pe care i-o arătaţi, deoarece vă înşală, în chipul cel mai murdar, chiar cu ambasadorul Rusiei.

— Ah, blestemata — exclamă Ali-Paşa — acuma nu mai încape nicio îndoială că ea este aceea, care mi-a furat documentele ce-mi lipsesc! Dar va trebui să plătească cu viaţa această trădare! Voi îngriji ca chiar în noaptea aceasta să-şi primească pedeapsa, dela unul din oamenii mei!

— Mânia Excelenţei Voastre este îndreptăţită — răspunse linguşitorul — dar socotesc că, nu este bine să puneţi la cale uciderea ei, deoarece toată lumea ştie că Mitzi Stenner este prietena d-voastră şi amantul ei, ministrul Rusiei, va căuta să dovedească amestecul Excelenţei Voastre în moartea tinerei femei şi atunci fatal s'ar ajunge la încurcături diplomatice.

— Da, ai dreptate Păpuşă dragă! — răspunse Ali-Paşa. — Dar trebue să-i dau o pedeapsă ticăloasei.

— Cea mai bună pedeapsă, Excelenţă — zise Iulius Detrois — este să n'o mai primiţi în casa d-voastră şi să nu-i mai purtaţi de grijă. Uşuratică, cum este Mitzi Stenner, nu numai că n'a pus nici un ban la o parte, din însemnatele sume, pe cari i le-a dat Excelenţa Voastră, dar şi-a vândut chiar şi aproape toate giuvaericalele ce i-aţi dăruit, aşa că, peste puţin va ajunge muritoare de foame.

Nemernicul avea dreptate când spunea că, Mitzi

Stenner va ajunge pe drumuri. Dar nu fiindcă biata copilă ar fi fost risipitoare, ci deoarece el însuşi îi luase toţi banii şi toate lucrurile de preţ, pentru a o sili să fie întotdeauna în atârnare de el. Mai departe, că ministrul Rusiei nu se va îngriji de Mitzi, aceasta o ştia prea bine, deoarece legătura dintre aceasta şi ambasadorul ţarului era numai o născocire a lui Detrois, pentru a o pune negri pe sărmana fată, în ochii lui Ali-Paşa.

Biata Mitzi nu s'ar fi gândit niciodată la un alt bărbat, deoarece toată fiinţa ei trăia numai pentru Iulius Detrois, pe care continua să-l iubească, cu o dragoste ce nu cunoştea margini.

Drept recunoştinţă, după ce Iulius Detrois o silise să se vândă lui Ali-Paşa şi apoi să se facă şi spioană, acuma nemernicul căuta s'o arunce pe drumuri, cum arunci un lucru, de care nu te mai poţi folosi.

Ruptura dintre Mitzi şi Ali-Paşa se întâmplă chiar în aceeaş zi firească, fără ca nefericita jertfă să fi bănuit măcar că, însuşi iubitul său fusese acela, care o pusese la cale.

După aceea, totul se întâmplă aşa, după cum prevăzuse Iulius Detrois.

Mitzi Stenner, rămasă fără sprijin şi fără bani, fu nevoită mai întâi să renunţe la locuinţa de lângă Schoenbrunn, apoi, pentru a putea trăi, începu să-şi vândă rând pe rând, puţinele lucruri de preţ, pe cari mârşavul său iubit nu i-le luase încă. Pe urmă, veni rândul mobilelor, al toaletelor, iar când nu mai avu ce să vândă, rămase într'adevăr pe drumuri.

Iulius Detrois venea pe la ea, numai din când în când şi aceasta din ce în ce mai rar, iar când Mitzi îl rugă să-i dea o parte din banii, pe cari el îi luase, pentru a-i strânge, nemernicul îi răspunse :

— Ghinionul nostru este nemărginit, dragă Mitzi. După ce ai fost alungată de Ali-Paşa, în urma hârfelilor cine ştie cărui ticălos, acuma a fugit şi bancherul, la care aveam strânse toate economiile noastre. Singurul nostru noroc este că, am eu slujba aceasta dela ambasador şi deci, de bine, de rău, tot voi putea să te ajut,

ca să poţi rezista, până când Dumnezeu ne va ajuta să facem iarăşi ceva.

Ajutorul lui Iulius Detrois ?... Câţiva creiţari pe zi, pentru o bucată de pâine, niciodată însă îndeajuns, pentru ca sărmana lui jertfă să aibă o zi, în care să poată spune că s'a săturat.

Iubitul său o lăsa să umble în rochii rupte şi fără încălţăminte, pentruca nimeni să nu se uite la ea şi deci, sărmana Mitzi să nu-şi poată câştiga cele trebuincioase

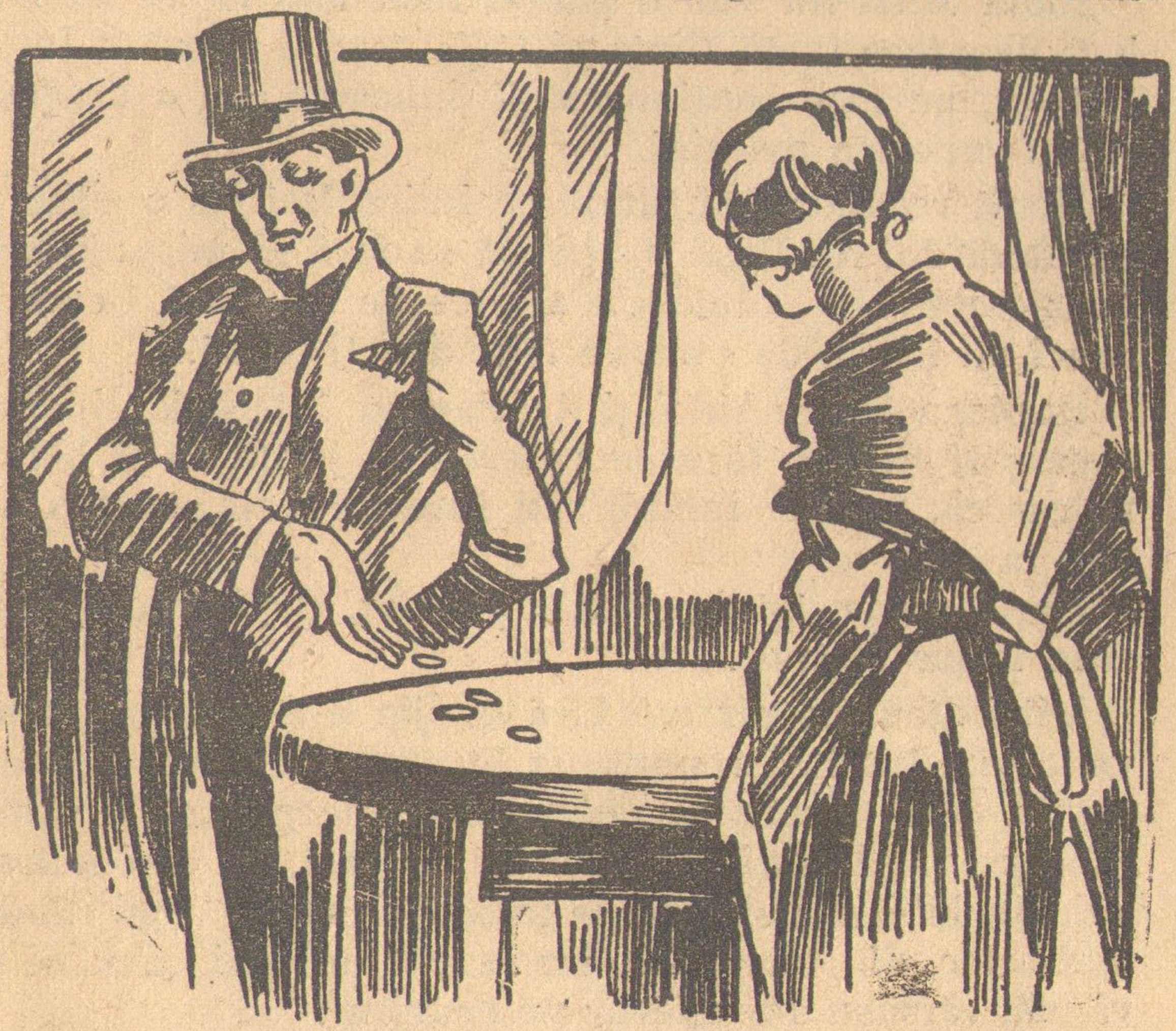

unui trai mai ca lumea, nici măcar în chipul înjositor, cum o învăţase el : vânzându-se !

In timpul acesta Iulius Detrois îşi ducea la îndeplinire, punct cu punct planul născocit de mintea lui diadiabolică

Din valet, el ajunse amanta lui Ali-Paşa, vânzându-şi trupul, fără ruşine, fără scârbă.

Era cea mai josnică, cea mai desgustătoare, cea mai mârşavă dintre faptele sale, dar Iulius Detrois nu ştia ce însemnează morala, nu cunoştea mustrările de cuget.

Dimpotrivă, el căuta să profite cât mai mult de perversa pornire a stăpânului său şi după ce prin drăceasca-i iscusinţă, isbuti să-l facă pe turc să-şi piardă mințile după el, într'o bună zi, se lepădă chiar şi de credinţa părinţilor săi şi trecu la legea păgână a mahometanilor, pentru a-şi ajunge adevărata ţintă pe care o urmărea.

Şi se pare că destinul hotărîse să-i vină întru toate în ajutorul decăzutului, căci, înebunit aproape de scârboasa dragoste pe care o avea pentru renegat, Ali-Paşa l-a înfiat pe acesta, crezând că astfel îl va lega de el, pentru totdeauna.

Dar prin această faptă, pervertitul păgân îşi iiscălise singur sentinţa de moarte.

Iulius Detrois, care acuma se numea *Mehemet-Ali*, după numele tatălui său adoptiv, era prea lacom, prea dornic de a ajunge stăpânul marei averi ce i s'ar fi cuvenit, în clipa când ambasadorul închidea ochii, şi nu se sfii să se gândească la grăbirea morţii aceluia, care-i era părinte şi amant, în acelaş timp.

Această moarte însă trebuia să se întâmple într'un chip, care să nu dea de bănuit, căci altfel, în loc să se vadă ajuns în stăpânirea nemărginitei averi a ambasadorului, ticălosul ar fi sfârşit pe eşafod.

Viclean fără margini, cum era, Mehemet-Ali se gândi la o moarte, care acum optzeci de ani mai ales, nu putea fi descoperită.

Ali-Paşa începu să se plângă pe neaşteptate de dureri de rinichi şi în curând, durerile deveniră atât de puternice, încât turcul căzu la pat.

Doctorii cei mai mari ai Vienei fură chemaţi la căpătâiul lui, dar nici unul din ei nu fu în stare să găsească pricina bolii de care suferea ambasadorul. Ii dădeau tot felul de leacuri, încercau tot soiul de vindecări, dar starea bolnavului, în loc să se îmbunătăţească, se înrăutăţea pe zi ce trecea.

După vreo lună de zile de boală, Ali-Paşa ajunse atât de sfârşit, încât doctorii se văzură nevoiţi să recunoască, cum că ambasadorul nu mai putea fi scăpat.

Intr'o seară apoi, Ali-Paşa îl chemă la patul său de

moarte, pe fiul său adoptiv şi cu voce, care deabia mai putea fi înţeleasă, îi zise:

— Mehemet, scumpul meu, simt că Allah mă cheamă la el şi că nu voi mai apuca să vâd încă odată lumina soarelui. O boală nemiloasă mă smulge de lângă tine... Apropie-te, iubitule... este pentru cea din urmă oară... că-mi mai pot desfăta privirile... la vederea chipului tău fermecător..

Renegatul, decăzutul, care-şi vânduse corpul, se apropie de patul muribundului şi acesta, adunându-şi

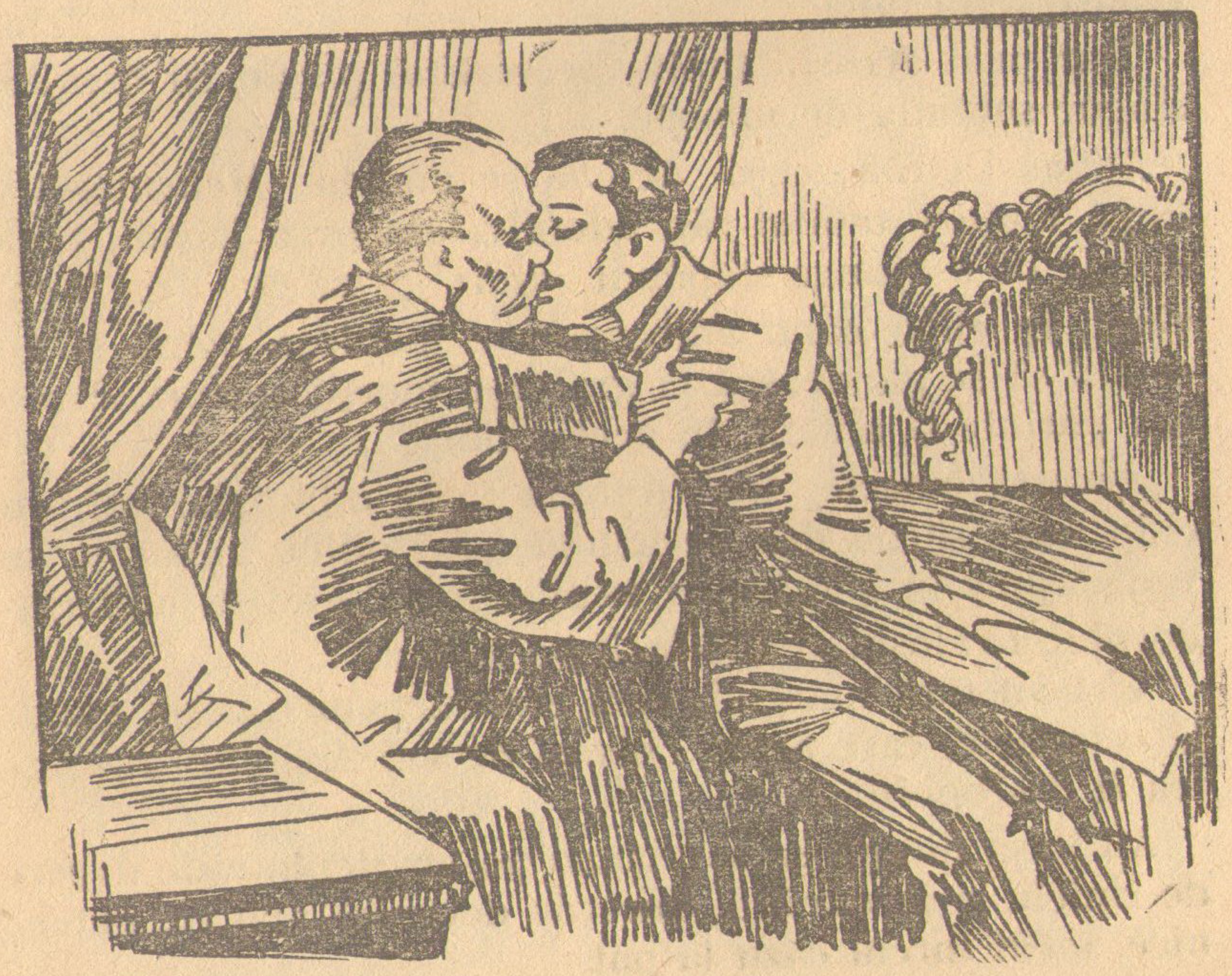

celle din urmă puteri, prinse capul blestematului şi-l sărută cu patimă perversă.

Fostul Iulius Detrois se lăsă sărutat de ambasador, dar ochii săi nu reflectau lucirile pătimaşe ale aceluia ce-l îmbrăţişa, ci o mulţumire, o bucurie diabolică, asemenea căreia numai un nemernic ca el putea să simtă, în apropierea unui muribund.

Dar Ali-Paşa nu văzu beţia de bucurie din ochii aceluia, căruia îi dăruise întreaga sa avere, şi păgânul se pregătea să moară, fericit că, putuse să mai simtă încă

odată desgustătorii fiori, pe cari îi dădea apropierea lui Mehemet-Ali.

— Apă... dă-mi puţină apă, Mehemet — îngână apoi muribundul. — Mă arde gâtul şi rinichii... rinichii mă ustură îngrozitor !

— Indată — răspunse renegatul — îţi voi aduce chiar eu !

Cu aceste cuvinte nemernicul ieşi din odaie, dar lucirea de diabolică mulţumire se ivi din nou în ochii săi, de îndată ce închise uşa.

— Poţi aştepta mult şi bine apa, care să-ţi prelungească viaţa cu încă vreo câteva ceasuri — exclamă nemernicul, cu un rânjet fioros. — Dimpotrivă, voi trimite toţi servitorii să se culce, pentru ca niciunul să nu-ţi poată aduce băutura, pe care o cere trupul tău măcinat !

După aceea Mehemet-Ali chemă toţi servitorii şi le spuse următoarele :

— Duceţi-vă de vă culcaţi, căci în noaptea aceasta ambasadorul pare să se simtă mai bine şi după atâtea nopţi, pe cari le-aţi petrecut, stând de veghe, aveţi şi voi tot dreptul să vă odihniţi, măcar atunci, când se poate.

— Stăpâne — răspunse unul dintre servitori, care părea mai îngrijat de soarta ambasadorului — liniştea Inălţimei Sale să nu cumva să fie semn rău. De obicei, fiecare om, înainte de a-şi da sfârşitul, este uşurat de Allah, durerile dispar şi muribundul se simte mai bine.

— Nu, nu — răspunse ticălosul — ambasadorul pare să meargă într'adevăr spre bine. In orice caz, voi sta eu lângă el şi dacă va fi nevoie, vă voi chema. Voi însă, culcaţi-vă, fiindcă aveţi nevoe de puteri, deoarece nu se ştie cât va mai ţine boala stăpânului vostru.

Servitorii, cari nu îndrăzneau să se împotrivească moştenitorului lui Ali-Paşa, se îndepărtară, iar în urma lor Mehemet-Ali exclamă, râzând :

— Hahaha, liniştea premergătoare morţii nu l'a cuprins încă pe Ali-Paşa, dar tocmai fiindcă vreau să-l cuprindă, trebue ca voi să nu mai fiti prin apropiere !

Am început să-mi pierd răbdarea, trebue să se sfârşească odată !

După aceea, renegatul se duse în odaia sa, fără să se gândească măcar să-i ducă muribundului apa, atât de mult dorită şi acolo, se trânti pe o canapea, lăsând să se aprindă în faţa ochilor săi viaţa îmbelşugată, pe care o va putea duce, chiar de a doua zi după moartea ambasadorului.

In timpul acesta, în odaia muribundului se petrecea o tragedie înfiorătoare.

Trecuse aproape un sfert de ceas, de când Mehemet-Ali plecase să-i aducă apă şi el tot nu se mai înapoia. Buzele ambasadorului erau crăpate de sete şi rinichii mai ales, îl ardeau cumplit.

— Mehemet... iubitule .. apă... de ce nu-mi aduci apă ? — strigă muribundul, dar strigătul lui era atât de slab, încât n'ar fi putut fi auzit de cel chemat, nici chiar dacă acesta s'ar fi găsit în odaia alăturată.

Dar Mehemet-Ali era departe şi îngrijise ca prin apropiere să nu fie nici cel puţin vreun servitor, care să poată să-i îndeplinească rugămintea ambasadorului.

— Apă .. Mehemet... apă ! — strigă sfâşietor muribundul, care încercă să se ridice din pat, spre a se târî până la uşă.

Dar puterile nu-l ajutară. Cumplita boală, care îi măcinase trupul într'un chip atât de misterios, îi sleise şi cele din urmă puteri.

Cum se sbătea însă pe patu-i de suferinţă, mâna lui întâlni deodată pe plapumă un obiect rotund şi rece.

Curios, îl duse înaintea ochilor şi văzu că era o cutiuţă de metal.

O desfăcu şi spre marea lui mirare, zări înăuntru un praf alb, foarte fin

— Ce să fie asta ? — se întrebă muribundul.— Eu.. eu n'am avut-o !.. Cine... s'o fi pierdut... aici... în patul meu ?... Mehemet, fără îndoială că el... când s'a aplecat peste pat.. să-l sărut.

Muribundul aşează cutiuţa pe măsuţa de noapte şi chinuit de groaznicele-i arsuri, începu să strige din nou după apă.

Dar nimeni nu se mişca în toată casa, de parcă şi servitori şi Mehemet, ar fi murit cu toţii.

— Mehemet... de ce întârzii... nu ţi-e milă... de chinurile mele ?... Oare vrei... vrei să mor... mai iute

Când rosti aceste din urmă cuvinte, un fulger străluci în ochii ambasadorului, care rămase înmărmurit, câteva clipe, paralizat parcă de un gând ce-i trecuse prin minte.

— Allah... să fie cu putinţă ! — boborosi muribundul, în vreme ce în ochii săi se putea citi o spaimă înfiorătoare.— Să vrea... să vrea să mor mai iute !... Nu nu se poate.. mie, care i-am dat tot ce am avut... nu poate să-mi dorească...

Muribundul se cutremură deodată, căci privirile-i îngrozite căzuseră pe cutiuţa de metal de pe măsuţa de noapte.

Cu mâini înfrigurate el luă cutiuţa, o deschise din nou şi se uită mai de aproape la praful alb, pe care-l cuprindea aceasta.

Nu putea însă să-şi dea seama ce este şi atunci apropie cutiuţa de nas, nădăjduind că, poate mirosul îl va ajuta să ştie ce anume era acest praf.

Praful însă nu avea nici un miros.

Răsturnă atunci puţin din el, în palmă şi începu să-l frece cu degetul. Era fin, foarte fin, aproape o pulbere.

Deodată însă Ali-Paşa scoase un ţipăt.

Tot frecând cu degetul praful în palmă, simţi o înţepătură şi când îşi apropie speriat degetul de ochi, zări o foarte mică bucăţică de sticlă, atât de mică, încât deabia putea fi văzută.

— Sticlă ? — exclamă el nedumerit. — Ce caută...

Dar mai departe nu-şi urmă gândul cu voce tare. Privirile i se înţepeniră, ochii i se holbară, buzele i se mişcau fără a putea prinde cuvinte între ele şi cine l-ar fi văzut atunci, fără îndoială că ar fi crezut că Ali-Paşa a înebunit.

Încetul cu încetul apoi, buzele cari se frământau în gol, începură să silabisească, pe urmă să rostească mai tare, tot mai tare, în vreme ce ochii trădau o groază din ce în ce mai nemărginită:

— Sti... clă... sticlă pisată... Rinichii... rinichii mei.» Mehemet... ucigaşule..

Un hohot de plâns îl podidi apoi pe muribund, un hohot care se sfârşi printr'un leşin. Descoperirea pe care o făcuse era prea înfiorătoare, pentu ca puterile lui sleite să mai poată rezista.

Iulius Detrois, Mehemet-Ali, omul pe care îl înfiase, căruia îi lăsase întreaga sa avere, îl ucisese, încetul cu încetul, dându-i să înghită pe nesimţite sticlă pisată, care îi măcinase rinichii, care îl dusese spre groapă încet, dar fără putinţă de scăpare.

Gândul acesta era într'adevăr îndeajuns de înspăimântător, pentru a face să-şi piardă cunoştinţa chiar şi un om sănătos, dar încă un muribund sleit de puteri.

Ambasadorul rămase în nesimţire timp aproape de o jumătate de ceas. Când îşi deschise ochii din nou, la început se uită nedumerit în jurul său, neaducându-şi aminte ce se întâmplase cu el.

Dar când privirea îi căzu peste praful de sticlă pisată, pe care tot îl mai avea în mână, trupu-i istovit se cutremură şi toată grozăvia asasinării sale îi reveni în minte.

— Ticălosul... Blestematul — îngână el, din ce în ce mai slab, deoarece cumplita descoperire îi grăbise şi mai mult sfârşitul. Dar nu.. nu va ajunge să se bucure... de mizerabila lui faptă!

Ambasadorul îşi adună cele din urmă puteri şi vru să se dea jos din pat, pentru a se târî până la masa de scris, pe care era hârtie şi cerneală, spre a aşterne negru pe alb, crima fiului său adoptiv. In acest caz Mehemet-Ali nu numai că n'ar fi ajuns niciodată în stăpânirea moştenirei, dar fără îndoială că ar fi sfârşit în spânzurătoare.

Dar groaznica boală sleise într'atâta puterile muribundului, încât acesta nu mai fu în stare să coboare din pat.

— Allah .. Mohamet, profetule — îngână nenorocitul, cu lacrimi în ochi — daţi-mi măcar atâta putere... să ajung până la masă... căci altfel... nemernicul va rămâne nepedepsit.

Dar nici Allah şi nici profetul nu păreau înclinaţi a

asculta rugămintea credinciosului lor, căci toate încercările ambasadorului de a coborî din pat, nu avură alt rezultat, decât să-i pricinuiască şi mai mari dureri în rinichii roşi de sticlă.

Privirile muribundului rătăceau prin odae îngrozite şi în acelaş timp furioase pe neputinţa-i de a lăsa scrisă ticăloşia, crima pe care o săvârşise fiul său adoptiv.

Lacrămile îi curgeau şiroaie din ochi, buzele-i murmurau blesteme amestecate cu rugăciuni adresate Dumnezeului păgân şi bietul ambasador al Sublimei Porţi avea o înfăţişare mai mult decât vrednică de plâns, o înfăţişare care ar fi stârnit milă, până chiar şi în inima cea mai împietrită.

Vedea că moare, simţea că se sfârşeşte şi nu era nimeni lângă el, căruia să-i poată destăinui îngrozitoarea crimă ce fusese săvârşită asupra lui, nu era nimeni în apropriere, cine să-i întindă o bucată de hârtie, pe care să-şi poată scrie acuzarea împotriva lui MehemetAli.

Şi atunci, atunci îi veni în minte un gând îngrozitor.

Pe măsuţa de noapte se găsea un cuţitaş cu tăişul de aur, cu care Mehemet-Ali îi curăţase un măr, cu câteva ceasuri mai înainte. Cu ajutorul acestui cuţitaş, ambasadorul îşi crestă vâna dela mână şi înmuind vârful cuţitului în propriul său sânge, cu cele din urmă puteri cari mai pâlpâiau în trupul său ce se stingea, scrise pe cearceaful plapumei următoarele cuvinte :

— *Mehemet-Ali m'a ucis... Sticlă pisată... Ali-Paşa.*

Profetul mai ţinuse viaţa ambasadorului parcă anume numai până când acesta va putea să lase în urma sa cumplita acuzare ; căci odată cu ultima literă a iscăliturii sale însângerate pe cearceaful plapumei, cuţitaşul alunecă din mâna muribundului şi Ali-Paşa îşi dădu sfârşitul.

Pe cearceaf, cu litere de sânge, era scris însă, lămurit şi iscălit chiar de victimă, că Mehemet-Ali, îşi ucisese părintele adoptiv într'un chip înfiorător.

Dar cui avea oare să vestească acest desnădăjduit semn al mortului, fioroasa crimă ce fusese săvârşită asupra sa ?

Mehemet-Ali, ucigaşul, îndepărtase de lângă acela ce trăgea să moară, pe toţi servitorii şi cel dintâi, care avea să intre în odaia mortului, urma să fie chiar asasinul, care fără îndoială că ar fi îndepărtat îndată această dovadă a vinovăţiei sale.

Dumnezeu însă, nu putea lăsa ca taina fărădelegii să dispară odată cu mortul. El îndreptă paşii cuiva înspre odaia de culcare a ambasadorului, mai înainte ca ucigaşul să fi pătruns acolo.

*

De vreo trei săptămâni şi mai bine Mehemet-Ali nu mai dăduse pe la fosta sa iubită şi de trei săptămâni nenorocita trăise numai din mila gazdei, la care şedea.

Mitzi Stenner ştia că Iulius Detrois se lepădase de credinţa creştină şi trecuse la păgânism, dar renegatul îi spusese cu totul o altă pricină, decât cea adevărată.

— Mitzi, nenorocul ne urmăreşte fără încetare — îi zise ticălosul într'o zi, când veni la ea, spre a-i mai arunca vreo câţiva creiţari, pentru câte o bucată de pâine pe zi. — Ambasadorul vrea să mă dea afară din slujbă, sub cuvânt că nu vrea să mai ţină ghiauri în serviciul său. Iţi dai seama ce ar însemna, dacă aş pierde şi puţinul pe care îl câştig la el. De o săptămână alerg în stânga şi în dreapta, căutând o altă slujbă, căutând să mă angajez undeva chelner, dar niciunde nu sunt primit, toate locurile sunt ocupate. Şi nu mi-e de mine, căci eu, la urma urmelor, aşi putea găsi să fac ceva, numai pentru pâinea cea de toate zilele, dar atunci, atunci ce se întâmplă cu tine, cine-ţi mai dă ţie să ai ce să mănânci, cine îţi mai plăteşte chiria, pentru această nenorocită odăiţă ?

— Nu te îngriji, iubitule — răspunse nefericita copilă, cu inima sfâşiată de grija, pe care credea că i-o pricinueşte lui Iulius Detrois. — Ţi-am spus de atâtea ori, că mă voi duce să spăl rufe, să fac orice şi la rân-

Cereţi mâine FASCICOLA No. 16 tuturor chioşcarilor şi depozitarilor de ziare.

Tipărit în Atel. Soc. Imprimeriile Independenta Str. R. Poincaré 17